

РЕШЕНИЕ

№ 1006

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 103 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ

като разгледа докладваното от ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ Административно наказателно дело № 20211110212692 по описа за 2021 година

при участието на секретаря *Даринка Цанева*, като разгледа докладваното от съдията **н. а. х. дело № 12692** по описа за **2021 г.**, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58d – чл.63 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на А. В. И. срещу Наказателно постановление /НП/ № 1036/11.08.2021 г., издадено от ХХХ Б. ХХХХ – Началник на 09 РУ-СДВР, с което на жалбоподателя А. В. И. на основание чл. 80, т. 5 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева, за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД.

В жалбата от А. В. И. се изразява несъгласие с изводите на административнонаказващия орган, като се сочи, че причината жалбоподателят да не представи на полицейските органи своя документ за самоличност била, че личната му карта била открадната и чакал издаването на нова такава, които обстоятелства удостоверил пред органите на реда с предоставянето на документ за заплатена такса за издаване на лична карта.

В съдебно заседание жалбоподателят А. В. И., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна – Началника на 09 РУ-СДВР, редовно призована, не изпраща представител.

В представени писмени бележки от процесуалния представител юрк. ХХ И.а се развиват съображения за правилност и законосъобразност на обжалваното наказателно постановление и се моли за неговото потвърждаване. Претендира се присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

На 07.08.2021 г. свидетелят О. Б., на длъжност старши полицаи при 09 РУ-СДВР, в присъствието на един свидетел - очевидец и на жалбоподателя А. В. И. съставил против последния Акт за установяване на административно нарушение бл. № 773366/07.08.2021 г. за това, че на същата дата, около 16:10 часа в гр. София, ж.к. „Люлин“, зад бл. 802, при извършване на полицейска проверка за установяване на самоличност по чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, жалбоподателят И. не е представил документ за самоличност, с което извършил нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля и връчен срещу подпис на жалбоподателя, който не посочил възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН и от началника на 09 РУ-СДВР било издадено и обжалваното Наказателно постановление № 1036 от 11.08.2021 г., с което на А. В. И. на основание чл. 80, т. 5 от ЗБЛД било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД.

Горната фактическа обстановка съдът намери за установена въз основа на приложените по делото акт за установяване на административно нарушение, издаденото въз основа на него наказателно постановление и показанията на свидетеля О. Б..

Съдът се довери на показанията на свидетеля О. Б. (актосъставител), който потвърди при разпита си, че той е съставил АУАН, но не си спомня никакви обстоятелства във връзка с конкретния случай.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, тя е **основателна**.

В производството по чл. 63 и следващите от ЗАНН районният съд е винаги инстанция по същество и следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, като е спазена предвидената от закона писмена форма, спазени са и сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на

жалбоподателя.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя А. В. И. е ангажирана за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД. В АУАН и издаденото въз основа на него НП се твърди, че на процесните време и място посочено в тях, при извършване на полицейска проверка за установяване на самоличност по реда на чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, като не е представил документ за самоличност, жалбоподателят А. И. е извършил вмененото му административно нарушение.

Съдът намира за необходимо да подчертае категорично, че фактическите констатации, до които са достигнали контролните органи, както в АУАН, така и НП, не се ползват с никаква презумптивна доказателствена сила. Констатациите в АУАН и НП подлежат на доказване с всички допустими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и това следва най-малкото от конституционно установения принцип на презумпцията за невинност. В този смисъл е и ППВС № 10/1973 г., т. 7, които разрешения са актуални и днес и от които съдът не намира основание да отстъпи. Да се приеме обратното, означава да се размести доказателствената тежест, а това води до там обвиненото лице да доказва своята невинност, което е пряко и драстично нарушение на презумпцията за невинност, уредена в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България, чл. 6, пар. 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/, както и на чл. 3 и чл. 6 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2016 г., относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невинност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство.

Настоящият съдебен състав счита, че приетите в АУАН и НП фактически положения не се установяват от наличната доказателствена съвкупност, като по делото не са събрани никакви доказателства за съставомерните признаци от обективната и субективната страна на нарушението. Видно от показанията на актосъставителя О. Б., в тях не се съдържат никакви данни за процесния случай. Свидетелят не успя да посочи нито времето, нито мястото на процесното нарушение, нито пък да възпроизведе пред съда в какво се изразява същото. При това положение административното обвинение остана недоказано и атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено като необосновано.

На следващо място, съдът служебно констатира, че при издаването на двата процесуални акта /АУАН и НП/ не са спазени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Според сочената за нарушена разпоредба на чл. 6 от ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Разпоредбата на чл. 3 от ЗБЛД предвижда начините за удостоверяване на самоличността. Така според първата алинея документите за самоличност удостоверяват същата. Втората алинея предвижда, че самоличността на

българските граждани може да се удостоверява със заместващи документи по реда и в случаите, определени със закон. Третата алинея дава възможност на българските граждани да удостоверяват самоличността си чрез свидетелство за управление на моторно превозно средство на територията на страната. С оглед на изложеното и правната квалификация на нарушението, дадена в АУАН и НП, съдът намира същата за непълна. Необходимото правило за поведение не е квалифицирано в пълнота, а именно посочване по какъв начин е следвало българският гражданин да удостовери самоличността си, като административнонаказващият орган се е ограничил само с посочване на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД. Допуснатите процесуални нарушения са нарушили правото на защита на санкционираното лице и поради това наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Не следва да бъде подминато и обстоятелството, че в разглеждания случай административнонаказващият орган не е упражнил правомощието си по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, тъй като не е проверил акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и не е извършил разследване на спорните обстоятелства. В случая жалбоподателят твърди, че не е представил своя документ за самоличност, защото бил откраднат и И. чакал издаването на нов такъв, които обстоятелства споделил и на полицейските органи при съставянето на акта. Проверка на тези обстоятелства обаче изобщо не е извършвана от страна на АНО и доказателства в тази насока не са били събрани.

По същество на спора настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят А. В. И. не е извършил вмененото му административно нарушение. Дори същият да не е представил валиден български личен документ, то това не е осуетило извършването на проверката, като самоличността му е била установена и вписана в съставения на същата дата акт за установяване на административно нарушение. В тази връзка представянето на документ за самоличност от гражданите при поискване от компетентно длъжностно лице е само един от начините, по който контролните органи могат да установяват самоличността на лицата. Тези им правомощия са нормативно регламентирани с разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР. Фактът на успешно извършената проверка и изложеното от жалбоподателя, че е подал заявление и чака издаване на нов документ за самоличност, мотивират извода за липса на извършено нарушение.

Въз основа на гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

При този изход на правния спор, с оглед разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН разноски се дължат в полза на жалбоподателя. Предвид липсата на изрично изявление от страна на въззивника за присъждане на разноски обаче такива не следва да бъдат присъждани. В случая разноски се претендират от

процесуалния представител на въззиваемата страна, като искането е направено своевременно в депозирани по делото, преди неговото приключване, писмени бележки. Същото обаче се явява неоснователно и такива не следва да бъдат присъждани предвид изхода на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 1036 от 11.08.2021 г., издадено от ХХХ Б. ХХХХ – Началник на 09 РУ-СДВР, с което на А. В. И. на основание чл. 80, т. 5 от Закон за българските лични документи е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева, за нарушение на чл. 6, ал. 1 от ЗБЛД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд - София град на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____